Capriccio

2011 július 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Capriccio, szeszély, játékosság. Ha még élne Mezei András – aki költ? létére talán a versnél is jobban szerette a focit –, Ki beszél itt már Mexikóról cím? könyve után megírhatná a Ki beszél itt már rendszerváltásról? cím?t is.

„Nincs szellem sem a zöld gyepen, sem a kispadon” – írta a Szocreál SC egykori játékosa 1986-ban, aki Csurka és

Moldova társaságában futott ki a zöld gyepre. *„Mi az, hogy »nincs titok«. Persze, hogy nincs, de van hallgatás.”* És: *„A magyar sporton él? vezet?réteg szellemi tunyasága úgy látszik nem ismer olyan mélységet, aminél ne volna mélyebb rétege a lehazudott, az eltakart színvonaltalanságnak”* – jegyzi meg könyve elején két kis bekezdésben, amelyeknek játékosan a FÓRUM címet adta.

A gyilaszi új osztály romjain keletkezett magyar politikai osztály szellemi tunyasága az elmúlt húsz évben éppen olyan mélységeket ért el, mint amir?l az olajüzletekbe is belekóstolt költ? beszélt a régi sportvezet?k kapcsán. Amit gondolnak rólunk, aranycsapat és magyar foci, magyar kukorica, az Ikarus és egy olyan kis nemzet, amelyet az olimpián a nagyok közt jegyeznek, mind-mind a múlté. Amikor Gyurcsány a hatalom közelébe jutott, els?nek a sportot áldozta fel a globalizáció oltárán, hogy aztán hatalma csúcsán, 2006. december 9-én hat fekete mén vontatta ágyútalpon vitesse végig a holtában dandártábornokká el?léptetett Puskás Ferencet, át a városon egészen a bazilikáig, a díszsírhelyig.

Ilyen pompázatos gyászmenetet Magyarországon „normális körülmények” közt – újratemetésként – nemzetünk kiátkozott nagyjai szoktak kapni: *II. Rákóczi Ferenc, Kossuth Lajos és Nagy Imre.* Az utca ezúttal hallgatott. Maradt a politikai elégedetlenség: az újszocialista elit hiába ajánlkozott fel *Puskás* ravatalánál a társadalomnak. A kapitalista életmódra kényszerült „háztáji fogyasztói társadalom” valójában a régi, szocialista módon szeretett volna tovább élni, s a kocsmában tovább építgette a lelke mélyén él? pozitív képet Kádár Jánosról és koráról. *(S buzgón készült a virtuális leszámolásra a 2010-es választásokon.)*

A kisember tehát az adakozó és alamizsna osztó Medgyessy Péter bukása után sem akart piacképessé válni, noha az új generáció új gyáriparosa a vele végrehajtandó közös feladatok szépségeir?l duruzsolt a fülébe. Gyurcsány arról is szónokolt, hogy az 1867 utáni boldog békeid?ket fel lehet támasztani. Az egyébként fantáziátlanul realista Kóka János ráduplázott azzal, hogy sikeresebbek is lehetünk, mint akkor, mert jóval több forrás áll a rendelkezésünkre, mint a millennium idején. Engem nem is az zavar, hogy a Mao elnökre emlékeztet? nagy ugrást is belekeverték az egész ideologikus játékba, hanem az, hogy a szakért?k engedelmes hadán keresztül a baloldali elit önáltató álmai a választásokon az „antiglobalizmust” meglovagoló polgári koalíciót is elérték. A Széll Kálmán-terv erre utal. Az egykori miniszterelnök (1899–1903) er?s akaratú és nagy m?veltség? ember, kiváló pénzügyi szakért? volt, de egy olyan korban kellett kormányoznia, amikor tömeges kivándorlási láz vett er?t az ország lakosságán: 1899 és 1907 között hivatalosan több mint 860 ezren intettek búcsút a hazának.

Széll és aztán Tisza István sikeresen próbált szembeszállni a romlás er?ivel: a reformokat és a történelmi Magyarországot azonban a háború vihara végleg elsodorta.

A Fidesz a felemelkedés tervével s Széll Kálmán nevével most olyan országban akarja a globalizációt némi „antiglobalizmussal” f?szerezve az országlakók hasznára fordítani, amely az elmúlt húsz évben példátlan, egy elvesztett világháború veszteségeinek megfelel? leértékel?dési folyamaton ment keresztül. A „retro” pedig nálunk olyan dolgokat ölel át szeszélyesen, amelyek már régen nem léteznek. Mezei Andrástól lopom: nincs szellem sem a f?városban, sem a zöldell? vidéken, azaz a kispadon. De van hallgatás.
Tamáska Péter, magyarhirlap.hu

Ajánló